

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. Благоевград, 22.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на първи февруари през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Бельова

Членове: Лилия Масева
 Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Лилия Масева Въззивно гражданско дело №
20211200501046 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и се движи по реда на [чл. 258](#) – [чл. 273 от ГПК](#).

Образувано е по въззивна жалба с вх. №64914/18.10.2021 г., подадена от „К. СА“, регистрирано в Търговския съд на Н., Фр., под № 552069791, със седалище и адрес на управление: Фр., Б.-К. 92270, пл. К. е Б. № 1, представлявано от г-н Кс.Д. в качеството му на Главен изпълнителен директор, действащ чрез г-н Е.Г.А., управител на „К. СА“ - Клон България, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление град София, п. к. 1000, район „Ср.“, ул. „П.П.“ № 42, етаж 10, чрез пълномощника си адвокат Д.М. Д., вписан в Софийска адвокатска колегия под № *****, насочена против Решение №8492/24.09.2021 г., постановено по гр.д. №259/2021 г. по описа на РС – гр. Г.Д..

С атакуваното решение е отхвърлен иска на жалбоподателя срещу “М.” ЕООД за сумата от 3481,77 лева (три хиляди четиристотин осемдесет и един лева и седемдесет и седем стотинки) - изплатено от К. застрахователно обезщетение на Е.Л.Д. ЕООД. Във въззивната жалба се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение. Развиват се съображения за неправилност на изводите на съда, че било спорно, че застрахованият Е.Л.Д. ЕООД е доставил стоки на “М.” ЕООД за процесните суми и че не са били представени, описаните фактури в искането за изплащане на застрахователно обезщетение от Е.Л.Д. ЕООД. Посочва се, че първоинстанционният съд не е указал за кои твърдени факти не се сочат доказателства, както и че самият ответник не е оспорил а е признал доставките на стоки. Навеждат се подробни съображения, че първоинстанционният съд погрешно е

възприел фактите и обстоятелствата по делото, поради което е постановил неправилен акт. Моли се да бъде уважен предявения иск, респ. отменено постановеното решение от РС- Г.Д., както и да бъде намален размера на присъденото адвокатско възнаграждение. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

По реда на чл.263, ал.1 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна на „М.“ ЕООД, представлявано от Т.И.М. чрез адв. В.А.. В отговора на жалбата се застъпва становище за неоснователност на въззивната жалба. Моли се да бъде отхвърлена въззивната жалба като неоснователна и да бъде потвърдено постановеното от районен съд решение, като бъдат присъдени направените в настоящата инстанция разноски.

В проведеното пред ОС – Благоевград открито съдебно заседание, въззивника и въззиваемия, редовно и своевременно призовани, не се явяват и не изпращат процесуален представител.

В съдебно заседание е докладвана молба от страна на жалбоподателя, в която е посочено, че не се противопоставя да бъде даден ход на делото, като е изразено и становище по същество.

С оглед изложените във въззивната жалба доводи и становищата на страните, като прецени събраните по делото доказателства и разпоредбите на закона, Благоевградският окръжен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.259 и сл. ГПК, същата е подадена в законоустановения срок от лице, което има правен интерес от обжалването на постановеното от районния съд решение, поради което съдът я намира за допустима и следва да я разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение правилността на първоинстанционния съдебен акт, съгласно разпореждането на чл.269, ал.1, изр. 2-ро от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т.1 от ТР №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

БлОС намира, че атакувания съдебен акт е допустим. Съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима искова молба. Не са налице основания за обезсилване на съдебното решение при хипотезите на чл.270, ал.3 ГПК. Обжалваният съдебен акт е и валиден. Постановен е в необходимата писмена форма. Подписан е от съдията, разгледал делото. От мотивите ведно с диспозитива на съдебният акт безпротиворечиво личи волята на решаващия съдебен състав за постановяване на атакувания акт.

Относно правилността на атакуваното решение, съдът намира, че същото е правилно, а въззивната жалба е неоснователна, по следните фактически и правни съображения:

Между страните не се спори, че "Е.Л.Д." ЕООД е доставяло на ответното дружество "М." ЕООД различни видове лотарийни билети.

Между ищцовото дружество в качеството на застраховател и "Е.Л.Д." ЕООД, гр.София, в качеството на „застрахован" бил сключен застрахователен договор под формата на застрахователна полица № 880001335, със срок на действие от 01.03.2019 г. до 29.02.2020 г. Съгласно застрахователния договор ищцовото дружество - застраховател, предоставя на застрахования кредитно застрахователно покритие и услуги по отношение на продажбите, които застрахованият извършва в България във връзка със застрахованата търговска дейност, а именно търговия с тютюневи изделия, дистрибуция на лотарийни билети, списания и вестници.

На 28.09.2020 г. от страна на "Е.Л.Д." ЕООД към ищцовото дружество било отправено искане за заплащане на застрахователно обезщетение за несъбрани вземания от "М." ЕООД по фактура № 6130108217 от 28.01.2020 г. на стойност 1539.00 лева, дължима до 11.02.2020 г., фактура № 6130108231 от 30.01.2020 г. на стойност 1900.00 лева, дължима до 13.02.2020 г. и по фактура № 4130170039 от 08.02.2020 г. на стойност 429.64 лева, дължима до 15.02.2020 г. Към искането била приложена счетоводна справка за задълженията на "М." ЕООД.

Въз основа на искането, ищцовото дружество изплатило на "Е.Л.Д." ЕООД застрахователно обезщетение в размер на 90% от заявената сума, а именно 3481.77 лева, както се установява от преводно нареждане от 04.11.2020 г. Получаването на застрахователното обезщетение е потвърдено от застрахованото лице в суброгационно писмо, с което също така е изразено съгласие ищцовото дружество да встъпи в правата на "Е.Л.Д." ЕООД срещу "М." ЕООД до размера на изплатеното застрахователно обезщетение. Настоящата съдебна инстанция споделя изложените от районния съд правни съображения за неоснователността на исквете, като намира за безпредметно приповтарянето им, поради което на основание чл.272 ГПК препраща към тях.

В [чл. 410 КЗ](#) е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от правилото на [чл. 74 ЗЗД](#), тъй като при настъпване на застрахователното събитие застрахователят не изпълнява чуждо правно задължение, а изплащайки застрахователно обезщетение, изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на [чл. 410, ал. 1 КЗ](#) встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата. Но когато причинител на вредата е лице, комуто е възложена някаква работа, по силата на [чл. 49 ЗЗД](#), вр. с [чл. 45, ал. 1 ЗЗД](#) отговорност носи и възложителят за вредите, причинени от изпълнителя на възложената работа при или по повод нейното изпълнение. В т. 15 от ППВС № 7/1977 г. се приема, че суброгацията на застрахователя включва и правната възможност той да предявява иски за реализиране на отговорността по [чл. 47 - 49 ЗЗД](#), когато са налице основания за нея. Тези тълкувателни разяснения са приложими и при тълкуването на [чл. 410, ал. 1 КЗ](#).

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Лицата, които са

възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност.

За да бъде уважен искът по [чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ](#), ищецът следва да докаже на първо място съществуването на валидно застрахователно правоотношение между него и увреденото лице и заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице.

Както бе посочено, въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – [арг.чл.269 изр.2 ГПК](#) и въззивният съд дължи произнасяне само в пределите на релевираните доводи във въззивната жалба. Спорът пред настоящата съдебна инстанция, въведен чрез релевираните оплаквания във въззивната жалба е доказателствената сила на събраните по делото доказателства. Според въззивника, ако първоинстанционния съд е анализирал доказателствата, би стигнал до други изводи от фактическа и правна страна, тъй като същите не са оспорени и от ответната страна.

По делото е доказано, че между "Е.Л.Д." ЕООД, гр.София, в качеството на „застрахован" и ищцовото дружество като застраховател е бил сключен застрахователен договор под формата на застрахователна полица № 880001335, със срок на действие от 01.03.2019 г. до 29.02.2020 г. Доказа се и че в срока на действие на договора - на 28.09.2020 г., от страна на "Е.Л.Д." ЕООД било отправено искане до ищцовото дружество за заплащане на застрахователно обезщетение за несъбрани вземания от "М." ЕООД по фактура № 6130108217 от 28.01.2020 г. на стойност 1539.00 лева, дължима до 11.02.2020 г., фактура № 6130108231 от 30.01.2020 г. на стойност 1900.00 лева, дължима до 13.02.2020 г. и по фактура № 4130170039 от 08.02.2020 г. на стойност 429.64 лева, дължима до 15.02.2020 г. Доказано е също така, чрез представеното платежно нареждане, че въз основа на искането, на 04.11.2020 г. ищцовото дружество изплатило на "Е.Л.Д." ЕООД застрахователно обезщетение в размер на 3481.77 лева.

В случая, БлОС намира, че правилно е прието от районния съд, че е останала недоказано по делото наличието на основание за заплащане на процесното обезщетение въз основа на сключения между "Е.Л.Д." ЕООД и ищцовото дружество застрахователен договор и конкретно - настъпила за застрахования вреда, дължаща се на неплащане от страна на ответника на твърдените суми.

Съдът намира за правилни и изводите на РС- гр. Г.Д., че поради непредставяне на искането на "Е.Л.Д." ЕООД фактури № 6130108217 от 28.01.2020 г., №6130108231 от 30.01.2020 г. и № 4130170039 от 08.02.2020 г. за доставени на ответника стоки е останало недоказано, че за застрахованото при ищеца лице са настъпили твърдените вреди, техния размер, причинната връзка между на твърдените вреди и противоправно поведение на ответника. Със същите номера са представените по делото служебни бонове, но от една страна сумата по служебен бон № 6130108217 не съответства на посочената в писмото стойност на фактура № 6130108217, а от друга страна в писмото не е описано за какви стоки са издадени посочените

три фактури, за да се приеме, че фактурите по писмото съответстват на представените по делото служебни бонове.

Крайните изводи на двете инстанции съвпадат, поради което атакуваното решение следва да се потвърди.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Хонорара, посочен в списъка на разноските и доказан с договор за правна защита и съдействие/л.73 от първоинстанционното дело/ е определен съгласно тарифата за адвокатски възнаграждения.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства в полза на въззиваемия следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция в размер на 600.00 лева – заплатено възнаграждение за един адвокат, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК /л.26/ и доказателства за заплащането му.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 8492/24.09.2021 г., постановено по гр.д.№259/2021 г. по описа на РС – гр. Г.Д..

ОСЪЖДА "К.ф.д.п.л.к.е.", регистрирано в Търговския съд на Н., Фр., под № 552069791, със седалище и адрес на управление: Фр., Б.-К. 92270, пл. К. е Б. № 1, представлявано от г-н Кс.Д. в качеството му на Главен изпълнителен директор, действащ чрез г-н Е.Г.А., управител на "К.ф.д.п.л.к.е." - Клон България, ЕИК ****, гр.София да заплати на "М." ЕООД, ЕИК *****, гр.Г.Д., сторените по делото разноски в размер на 600 (шестстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____